

Sygn. akt I C 296/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

zaoczny wobec K. K. (1)

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Urszula Wicińska

Protokolant st. sekr. sądowy Joanna Skrzeczek

na rozprawie w dniu 17 lipca 2013 r.

rozpoznał sprawę z powództwa T. K. (1)

p/ko K. K. (1) i M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych K. K. (1) i M. K. solidarnie na rzecz powoda T. K. (1) kwotę 700 zł (siedemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. wzajemnie znosi między stronami koszty procesu;

IV. zarządza zwrot ze Skarbu Państwa na rzecz powoda kwotę 102,26 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego;

V. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności przeciwko pozwanemu K. K. (1);

UZASADNIENIE

Powód T. K. (1) wytoczył powództwo przeciwko pozwanym M. K. i K. K. (1) żądając od nich solidarnie zapłaty kwoty 5000 zł zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu według spisu w kwocie 1105,15 zł.

Uzasadniając żądanie, powód podniósł, iż pozwani działając wspólnie w dniu 22 czerwca 2010 r. w C. pobili powoda p`rzy użyciu niebezpiecznych przedmiotów, a to drewnianej pałki, i pięściami, powodując bardzo poważne uszkodzenia ciała, w tym dotkliwy ból i cierpienia fizyczne oraz psychiczne z powodu doznanych uszkodzeń ciała. Wskazał, iż za ten czyn zostali oni skazani na świadczenie pieniężne na rzecz Szpitala (...) w Ś..

Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2013 r. pozwany M. K. wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając że powód wykorzystuje każdą sytuację, aby wymusić pieniądze. Na rozprawie w dniu 7 marca 2012 r. pozwany M. K. oświadczył, iż była sprawa i policja wie, że to on został pobity, a także że nie został skazany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2010 r. w C. pozwani bracia M. K. i K. K. (1) działając wspólnie i w porozumieniu uderzali rękami i pięściami powoda T. K. (2), powodując stłuczenia przedramienia prawego, obrzęki, otarcia naskórka, podbiegnięcia krwawe na głowie i kończynach dolnych. Używali przy tym pod jego adresem słów powszechnie uznawanych za obelżywe.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie sygn.. II K 451/10 zostali oni uznani winnymi za popełnienie powyższych czynów, to jest przestępstw z art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., odstąpiono od wymierzenia im kary oraz orzeczono świadczenie pieniężne na rzecz Stowarzyszenia na rzecz Pomocy (...) w Ś..

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dn. 24.02.2011 r.

sygn. II K 451/10)

Intensywne cierpienia fizyczne z bólem z powodu stłuczenia głowy i prawego przedramienia trwały do 27 czerwca 2010 r., to jest 5 dni, a dolegliwości fizyczne i ból ustąpiły w 7 dobie od urazu, to jest 29 czerwca 2010 r. Powód nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu braku następstw odniesionych obrażeń.

(dowód: opinia biegłego J. B. z dn. 4.10.2012 r. k. 43

opinia uzupełniająca z dn. 22.01.2013 r. k. 63)

Do zdarzenia doszło na nieruchomości, która stanowi współwłasność powoda oraz rodziny pozwanych. Między nimi jest od dawna konflikt oraz szereg spraw sądowych na bazie korzystania ze wspólnej nieruchomości. Przedmiotowe zdarzenia również miało z tym związek, gdyż powód, w drodze do swojej szklarni, wszedł na teren ogródka, z którego korzystała rodzina K..

(bezsporne)

Sąd zważył co następuje :

Zgodnie z treścią art. 11 k.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym, jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną.

Powód wykazał, iż w dniu 22 czerwca 2010 r. pozwani działając wspólnie i uderzając go spowodowali u niego stłuczenia przedramienia prawego, obrzęki, otarcia naskórka, podbiegnięcia krwawe na głowie i kończynach dolnych naruszające czynności narządów oraz rozstrój zdrowia na okres nie dłuższy niż 7 dni.

Powód nie udowodnił powoływanych okoliczności zdarzenia nie objętych opisem czynu, za który pozwani zostali skazani. W szczególności niewykazane są twierdzenia, że został on bez powodu zaatakowany przez pozwanych oraz uderzony drewnianą pałką. Inną wersję zdarzenia przedstawia pozwany M. K., który wskazuje na to, iż to powód rozpoczął bójkę atakując go, a on się jedynie bronił, a następnie bronił go również brat K. K. (1). Wobec takiego stanowiska pozwanego, zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. na powodzie ciąży obowiązek udowodnienia faktów, na które się powołuje i z których wywodzi dochodzone roszczenie. Mimo pouczenia, powód nie przedstawił żadnych dowodów celem wykazania powyższych okoliczności i dlatego Sąd ustalił stan faktyczny jedynie w oparciu o powołany wyrok skazujący, a także bezsporne twierdzenia stron w zakresie uderzeń rękami.

Wobec powyższego, w związku z tym, iż pozwani nie wykazali żadnych okoliczności, które mogłyby ograniczać wysokość lub wyłączać możliwość żądania zadośćuczynienia, co do zasady powodowi przysługuje takie roszczenie.

Na podstawie art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ale jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, albowiem co do zasady ma to być rekompensata za nią. Orzecznictwo przyjmuje, iż kryteriami istotnymi przy ustalaniu "odpowiedniej" sumy zadośćuczynienia są: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania i nasilenie cierpień, czas trwania choroby, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, a w tym trwałość następstw zdarzenia i konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego. Przy czym zadośćuczynienie powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość adekwatną do wielkości krzywdy, a jednocześnie jego wysokość powinna być umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z dn. 28.09.2001r. III CKN 427/00; wyrok SN z dn. 30.01.2004r. I CK 131/03, OSNC 2005r. nr 2 poz. 40).

Jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna (art. 441 § 1 k.c.).

Jednocześnie jednak powód nie wykazał, iż zasadnym jest żądanie kwoty 5000 zł. W szczególności, nie udowodnił, że obrażenia, doznane w wyniku przedmiotowego zdarzenia, skutkują rozstrojem zdrowia do tej pory. Nie potwierdza tego opinia biegłego z zakresu chirurgii, który ocenił czas trwania dolegliwości na 7 dni, czyli zgodnie z treścią wyroku skazującego. Biegły wskazał, iż były to dolegliwości bólowe charakterystyczne dla stłuczeń ciała, których czas trwania ocenia się właśnie na taki okres. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na to, że było inaczej, w szczególności że dolegliwości trwają do dziś. Nie wykazał również doznania cierpień psychicznych w związku ze zdarzeniem.

Mając powyższe na uwadze, biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, w tym konflikt między stronami – wieloletni, krótkotrwałość odczuwania przez powoda dolegliwości bólowych oraz skutków naruszenia ciała, składających się rozmiar krzywdy, Sąd ustalił wysokość zadośćuczynienia na kwotę 100 zł za każdy dzień odczuwania skutków zdarzenia, to jest łącznie w wysokości 700 zł, płatnej solidarnie przez pozwanych zgodnie z dyspozycją art. 441 § 1 k.c.

Odsetki zostały zasądzone na podstawie art. 481 § 1 k.c. od daty wyrokowania, albowiem obowiązek uiszczenia zadośćuczynienia oraz jego wysokość zostały ustalone dopiero w dniu wydania wyroku (art. 316 k.p.c.), a zatem tą datę należy uznać za datę wymagalności żądania.

Wobec powyższego orzeczono jak w punktach I i II wyroku.

W związku z tym, iż powód wygrał proces jedynie w nieznaczącej części, na podstawie art. 100 k.p.c. koszty procesu poniesione przez strony zostały wzajemnie zniesione.

Zwrot nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego został zarządzone na rzecz powoda ze Skarbu Państwa na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Wyrok w stosunku do pozwanego K. K. (3) jest zaoczny na podstawie art. 339 § 1 k.p.c., gdyż nie stawił się on na rozprawę, ani nie ustosunkował się w żaden sposób do żądania pozwu. Dlatego nadano temu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności przeciwko K. K. (3) na podstawie art. 333 § 1 pkt 3) k.p.c.